

Катя Шпеньович: «Люди в нас файні, музик не чіпають»

25 травня 2007

Про «Гудаків» не чули хіба затяті адепти російської попси або особи, які вже вкрай не цікавляться українським фолком. Сільські музики із Нижнього Селища, що на Закарпатті, грають разом із 2001 року.

Свій перший альбом «Музика із Гандала» випустили 2003 року, тепер готують наступний. Для них вибратись на гастролі до Європи легше, ніж опинитись по другий бік гір. Серед учасників гурту „ховається” австрієць Юрген Крафтнер під псевдо «Юра Буковинець», а уродженець Кіровоградщини грає на цимбалах. Проте справжнім голосом, обличчям і душею «Гудаків» є колоритна вокалістка Катя Шпеньович із якою ми зустрілись на нещодавніх «Флюгерах Львова».

- Пані Катерино, розкажіть як така унікальна формація, як «Гудаки» зібралась до купи? Що є основою вашого репертуару?

Усе склалося якось дуже просто. У Києві до 10-річчя незалежності України треба було виступити із концертом “Вам звітує Закарпаття”. Я там мала співати, а наші музики виступати із народними мелодіями. Щоб їхати до Києва, мені треба було когось наймати, щоб підігравав, а їм - шукати вокал. Тому вирішили два виступи об'єднати у коротку спільну програму. Так і виникла ідея грати разом.

Наш репертуар складається із давніх пісень та танців навколишніх сіл, які передають з покоління в покоління без жодної партитури. Ми їх граємо у традиційному стилі, без аранжування, електричних інструментів та спецефектів.

- Ви часто їздите на гастролі до Австрії, Швейцарії та Франції. За кордоном виступаєте більше для душі чи задля грошей?

- Ні, коли публіка вдячна, то це основне. Звичайно, прикро, що там бачиш вгодовані німецькі писки, які справді слухають і отримують задоволення від справжньої народної музики, навіть не розуміючи слів. А в нас усім байдуже до свого. Навіть у тому ж Селищі всі йдуть на дискотеку слухати «Чорніє глаза». Я коли чую серед гір якісь там «белиє рози», то мене просто «тіпає».

- Те, що «Гудаки» є весільними музиками знають усі, а чим у житті ви займаєтесь окрім музики?

- Та газдуємо потроху. Василь Рушак, ударник, у музичній школі в Селищі учителює. Василь Тишлер, наш контрабасист, - відеооператор. Володя Короленко народився на Кіровоградщині, закінчив консерваторію, а тепер грає на цимбалах із різними колективами. А Михайло взагалі унікальна людина, таке враження, що він зі скрипкою народився. У ті дні, коли він не грає, то по господарству порається.

- А з вашим менеджером-сопілкарем, австрійцем Юргеном у спілкуванні проблем не виникає?

- Та він усе чудово розуміє. Щоправда, в нього є одна класна риса, яку треба перейняти. Якщо Юргену щось не подобається, він каже «та я нічево не слішу». А що хоче, те чує. Німець-німцем, але пунктуальністю не хворіє.

- Часто okazji на весіллях трапляються?

- Тепер вже ні, а раніше жодне весілля не обходилося без бійок. Але люди в нас файні, музик не чіпають, тільки треба було паузи робити, щоб наряд вивільнив емоції і далі міг слухати. Ми і у Швейцарії на весіллі грали. Зробили несподіванку для наших знайомих швейцарців. Таку забаву завалили, що танцювало все весілля. Потім ще довго молоді дзвонили і дякували.

- Можете згадати найекстремальніший виступ?

- У нас майже всі виступи екстремальні – йдеш і навіть не знаєш, що буде, яка сцена, аудиторія... Згадую, якось у Шешорах доводилося переодягатися в «армійській» палатці і люди ходять туди-сюди. Але Шешори – просто супер, стільки молоді у вишиванках ніколи не бачила. Та й приймали нас дуже класно, але на сцені стояли хвилин двадцять, поки озвучку зробили.

- Якби мали можливість зробити власний етно-фестиваль і зібрати на ньому будь-яких «зірок», кого б запросили там виступати?

- Я б не зірок збирала. Я б збрала бабусь, є в нас ще у кількох селах такі 70-річні бабусі, які можуть своїм співом душу розворушити. Вони такі «трогательні», старенькі і святі люди, але так переймаються життям і музикою, що нам треба в них учитися.

- Зрозуміло, що ви мусите їздити по світах і вдома буваєте не часто, а як газда ваш ставиться до того?

- Він - колишній музикант, тому все чудово розуміє. Радіє, що я займаюся тим, що мені приносить задоволення. Із хатньої роботи майже нічого не роблю. Усвідомлюю, що колись це закінчиться, і сильно боюся того часу.

- А розкрутитись, зайнятись комерцією чи принаймні до Києва перебраться не думали?

- Були такі пропозиції, але для мене це не прийнятно. Мені взагалі виступати на сценах не надто важливо, жива музика має душу, коли ти співаєш серед людей. Я просто не донесу людям пісні, якщо займатимусь комерцією, а не тим, до чого душа лежить. Найкраще, що може бути в житті – це з хорошими людьми сісти за стіл і заспівати.

Марія СКИРА, Юрко ВОВКОГОН, «Новий погляд»